

LA TUIES

—Aquestes sabatetes amb llassos, tenen un avantatge: quan vols entrar en conversa amb un jove, no has de fer més que desfer-te'l, i ell de seguida s'ofereix a fer-te'n un.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Los versos del "Mundo Gráfico,"

**Rufasta sigue glosando,
y dice que tales vates
ya le van atosigando.**

En vista del éxito de los versitos que os encomomé la pasada semana, ahí van otros nuevos, de la misma procedencia, que ni Socias Aldape les hace la competencia. Y si no, pruebas al canto:

"DESEO"

Tengo una novia leche-
[ra
Más limpia que oro de
[ley,
Más ardiente que una he-
[brea,
La más hermosa mujer
Que pisa fuerte en la Tie-
[rra
De los toros y el jerez.

Así como antes había mujeres del morro fuerte, ahora se ve que las hay de la pata dura.

Por las mañanas tem-
[prano
Espero a mi lecherita,
Para que apague mi sed,
En el lugar de la cita.

¡Ah, pillín! ¿Conque citas y todo?

Como es tan sutil mujer, me alcanza la cacharrita Y me dice sin querer, Toma solo una poquita Que lo van a conocer.

Eugenio CIORDIA

Menos mal que habla solo de la que se bebe y no de la que se derrama. ¿No les ha gustado? Se lo voy a cambiar por este. Es un poco más malo, pero distrae.

¡TE PERDONO, SI!

Ayer

¡Te amo locamente!
me dijo un día,
con frenesí.
¡Bésame ferviente!
¡bésame!—repetía—
¡así!... ¡así!

Hoy

Por mi mal te ví
de perlas orlada
... y sin decoro.
¡Qué dolor sentí
al verte comprada
... del Oro!

Mañana

Del dolor la hiel
tu alma henchida,
vendrás a mí.
¡Perdón... te fui infiel!
dirás dolorida..
¡Te perdono, sí!

Vicente Moliner Nadal

¡Quién sabe de dónde habían salido aquellas perlas! ¡A lo mejor, todas de la misma ostra!

FLOR DESHOJADA

La conocí de muy niña cuando quince años tenía; jugaba con otra niña y la maldad no conocía.

¡Que se cree usted eso, compadre! ¡Cualquiera se fia de juegos, entre niñas de quince años!

Mi declaración de amor fué la primera que oyó, y sin demostrar temor a mi amor correspondió.

¡Santa inocencia!

Y como en la primavera crecen lozanas las flores,

sin que nada lo interrumpiera
[piera
crecieron nuestros amo-
[res.

Si eran como los versos no envidio a la pareja.
Pero de niña a mujer pasó sin notarlo a penas.
¡Hoy odio yo a esa mu-
[jer!
Y ella llora sus penas...

Es lo que pensará ella: cuanto más pene, mejor.

¿Mas a qué atormentarme con tan amargos recuer-
[dos...?
¡Si su desvío pudo matar-
[me...!

¡También a ella... mis cris-
[pados dedos!

¡Hace usted bien, qué caray! ¡Déjela tranquila y deje tranquilo al lector!

Pero la venganza es otra; pues ella tiene hoy un ni-
[ño,
él se ha casado con otra y yo buscaré otro cariño.

Julín Barriuso Salvador

Nada, un folletín en verso con riplos gratis. ¿Que va que me hago colaborador del Mundo Gráfico?

RUFASTA
poeta mediano

♦ ♦ ♦

POR TOCAR LA PIA NOLA

Una raspa italiana de aquello más caía, que es hija de Pisa y se dice Pia Nola, se fué al "Nuevo Mundo", no a descubrirlo, anulando a Colón el del Llano del Hueso, sino a bailar un rato.

Pero la chica se encontró con que los galantes caballeros de aquel salón estaban más por hacer co-

rrer los dedos que por bailar, y como uno de ellos se atrevía más de lo tolerable, le soltó una morma.

Ya ven ustedes lo que pasa por tocar la Pia Nola a destiempo.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE - ME

¡Quiéreme!

¡Estima'm!

¡Aime-moi!

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Variats i divertits vodevils cada dia. Els èxits més grans de la temporada! Tots a riure!

EDEN

Conde del Asalto, 12
Tarde y noche:

De seis tarde a tres
madrugada
Dancing

LAS MIL Y UNA NOCHES

Gran éxito de
LOS NEGROS
JACKSON
Tarde y noche
2, Orquestas, 2
Exito de

KIN - ARDINET
LA JOLIE MELEK

LEVI WINE
el negro maravilloso

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

La estètica

EL nostre amic X (respectem la incògnita, que prou desgràcia té amb ço que li passa per a que encara esbombem el seu nom als quatre punts cardinals, o als quatre punts filipins, no estem segurs si es diu d'una manera o de l'altra), ha rebut el consabut anònim: "Senyor Fulano: la seva dona l'enganya. L'enganya miserablement amb el seu millor amic. Vigili i se'n podrà convèncer. Un que hi fila més que vostè."

El pobre marit pensa qui podrà ésser el delinqüent. L'anònim diu que "el seu millor amic". I l'home se'n va a trobar a en Rosell, el seu amic d'infància.

—Escolta! — li diu amb un tó melodramàtic. — Vols fer el favor d'explicar-me què és, això?

I li frega pels nassos el paper que acaba de rebre.

—Això? — respon amb aplom en Rosell —. Un anònim!

—Bé prou que ho veig, que és un anònim! I tu, què hi tens que dir, a n'això?

—Jo? Que tan ximple és el qui els escriu, com el que els hi dona importància!

Però el marit no es dona per satisfet amb aquesta explicació, i acusa al seu amic d'ésser l'autor del seu deshonor matrimonial.

—Sembla mentida que diguis aquestes coses! — exclama per fi en Rosell —. Tu creus que jo sóc capaç d'enredar-me amb la teva dona? Escolta, home, escolta, i no perdís la serenitat. Ja saps que jo, en qüestió de faldilles, sóc molt exigent, i vull que a la formosura l'acompanyi sempre l'estètica.

—I què vols dir, amb això, Rosell?

—Molt senzill: que la teva dona no m'acabaria d'agradar. De bonica, ja n'és, però trobo que té les cuixes massa primes en proporció a la grandària dels seus pits... I, ja saps que, per a l'estètica d'una dona, lo interior ha d'acompanyar a lo exterior...

I el marit, amb aquesta explicació, es donà per satisfet i se'n tornà tan tranquil cap a casa.

Altre cop l'"espanyolade"

UN amic nostre que acaba d'arribar de París, ens conta que en una revista que es representa en un dels més populars locals de la capital francesa, hi surt un actor abillat de picador, que canta lo següent:

"Je suis espagnol, olé!
je suis un grand toagueuó,
et, par dessus le marché,
fils de Don Juan Tenoguió."

No els hi fa gràcia? Quina llàstima! Tanta que ens en fa a nosaltres!

La peste blanca

ARA, ja no són soles les senyores que es queixen de les minyones. Un amic nostre a qui la raspa li va volguer netejar el vestit amb salfumant — sens dubte perquè era de color de rajola — repetia els seus planys en una penya d'amics:

—Perquè, no ho dubteu — deia —. Abans, deien que la peste blanca era la tuberculosi, però jo,estic convençut de què són les minyones...

Contra la moneda falsa

ARA que es parla tant de l'assumpte dels bitllets falsos del Brasil, no estarà de més contar aquesta petita anècdota.

Un viatjant que acostuma anar sempre amb la senyora, arribà a Sevilla amb aquesta, que duia una xamosa panxeta de set mesos. Però la criatura es veu que portava pressa i, una nit, estant a l'hotel, ai què tinc!, ai què tinc! es presentà en aquest món de mones i de mals de cap.

El viatjant es va quedar un xic preocupat. A n'ell, que era partidari del terror, no li feia gens de gràcia haver tingut un fill a la terra de la Macarena. Però el xicot era enginyós i, quan va venir el moment del bateig, tingué una idea.

—Saps quin nom he pensat posar-li al nen?

—No.

—Amadeu. Així, ningú podrà dir que és "sevillano"...

L'hortolà de Sant Boi

LA DESCONSOLADA

FA dos anys que són casats, però sembla talment que en faci quinze: cada dia es tiren els plats pel cap i armen mitja dotzena d'escàndols.

—Què volen que els hi digui: trobo que les noies decentes, no està bé que portem les camises tan curtes. Vés que pensaràn de nosaltres, els nostres coneguts!

Un dia, la xicota, després d'una veritable hecatombe conjugal, es vesteix, agafa les joies i se'n va cap a casa la seva mare.

—D'on surts, nena, a aquestes hores? — li pregunta la mare, tota estranyada.

—De casa, on no vull tornar-hi més!

—I ara! Què et passa?

—Que en Carlets és intractable! Que jo no puc suportar ni un moment més viure al seu costat! Que a casa és un infern!

—Bé, bé — diu la mare, conciliadora —. No t'ho has de pendre així, dona. Això són núvols d'estiu, que aviat hauràn passat!...

—Que no m'ho haig de pendre així? — exclama ella furiosa —. Que això són núvols d'estiu? Com se coneix que no l'has de tractar tu! Si el papà t'hagués tractat amb la duresa que em tracta en Carlets...

La mamà aixeca els ulls evocativa, sospira llargament i diu, tot movent el cap:

—Ai, filla meva! Precisament d'això em queixo: de la falta de duresa!... Ja li passarà, no tinguis por, i massa aviat que li passarà, no ho dubtis, al teu marit!

Marussa

TRAMVIARIA

—Ahir li vaig dir ben clarament a n'en Lluís: consti que si accedeixo a la cita, és per veure fins on arriba la seva audàcia. A veure si és veritat el què diuen totes les seves amigues, de què la té tant grossa!

EN els tramvies, sempre se'n senten de bones. Aquest dia, en el carrer d'Aribau, es va despendre el trollei d'un dels cotxes, i va començar a brandar amunt i avall, d'aquella manera tan estranya que fa posar vermelles a les noies.

El dia que ens vagui i estiguem un xic d'humor, prometem fer-ne un elogi del trollei saltant del cable i brandant amunt i avall.

El tramvia, com és natural en aquests cassos, es va quedar parat.

—Què hi ha, què passa? — preguntà el cobrador, que no s'havia donat compte del salt del trollei.

I el conductor, que es veu que encara és da'quells que menaven tramvies amb mules, respongué catxassut:

—Què vols que passi, beneit? Que el cotxe s'ha fixat amb aquesta moto que hi ha parada aquí al davant, i està fent el "burro"!

Efectivament, davant del cotxe hi havia una moto coquetona d'aquestes amb cistella i els passatgers, en veure-la, celebraren amb grans rialles la sortida del conductor.

Ad-Had-Dahl

CAL PARLAR CLAR

A la porta del "Catalunya", havem sorprès un diàleg de dues damiselles castellanques, que, si volen que els hi siguem francs, els hi confessarem que no l'havem acabat d'entendre.

Estaven discutint a quin cine anirien, quan de sobte una d'elles exclamà:

—"Entremos aquí, que hacen "El sembrador de dichas".

—"El sembrador de qué?"... — preguntà l'altra tota esverada.

—"De dichas! De di-chas!! De-di-chas!!!" — respongué l'interpellada, remarcant ben bé les síl·labes.

Nosaltres confessem que no hi vàrem entendre res.

K. K. Huet

—Aquells beneïts del jurat de l'exposició, no han premiat el meu "Bob"! Si coneguessin com jo totes les seves habilitats!...

LES CARMELLES

DILLUNS, en passar pel Passeig de Gràcia una de les colles que tornaven de fer el tradicional tiberi, un dels que contemplaven el "dasfila", digué a un dels coristes:

—Ep, tu, on haveu deixat les dones?

—No en volem, de dones, nosaltres! — respongué el corista, sense perdre el pas marcial de la marxa —. Tot ens ho fem nosaltres mateixos!...

I seguí avall, com si hagués dit una sentència.

Consti que per nosaltres poden anar-s'ho fent, i... que aprofiti!

Miqueló

POESIA I PROSA

LA Suzy — Merceneta Cabarroques, de veritable nom — està encantada. Li ha sortit un poeta que cada vegada que la va a veure, li porta un vers dedicat a algun dels seus encisos. Ella, a canvi d'això, correspon amb una apassionada sessió amorosa.

Aquest dia, tot fent saló a casa de donya Maria, la Suzy va explicar orgullosa els seus romàntics amors amb el poeta.

La Mimí — Adelaida Parellada de neixement — en sentir a la Suzy, arçonçà les espatlles amb displicència i exclamà tota desdenyosa:

—Ai, filla, no sé pas què hi veus! Jo també en tenia un, de poeta, però me'n vaig desfer, perquè m'estafava.

—Com vols dir?

—Si, dona: l'editor, per cada vers que ell li feia per publicar, n'hi donava tres duros i si ho contes bé, veuràs que ell m'estafava set duros per cada sessió. Des de que vaig sapiguer això, que mai més he volgut sentir parlar de versaires!

Ben-Hand-Dins

CAMPEROLA

El pastor i la mestressa, a darrera el paller, parlen baix i suau, amb les mans ben estretes. Ell és fort i çapat com un brau traginer, i ella té en el mirar turbadores sagetes.

Cap al lluny, lentament, la carreta dels bous, va avançant pas a pas cap a l'ample masia. Ella agafa corrents la cistella dels ous, i li diu: —Fins demà, que serà un altre dia.

La carreta ha arribat. L'amo baixa amb catxassa, i les garbes mostrant, cruixidores i plenes, va dient satisfet: —Vaja anyada que passa! Mireu quin espigam! Se'n podrien fer trenes!

I el pastor, feinejant, bó i mirant la carreta, li respon satisfet, i amb rialla burleta:

—Bona anyada, redell! D'hivernades amargues, no en poden pas venir, si les porteu tan llargues!

Víctor Ripalda

LES DAMES VIRTUOSES

A QUELL Enric, era terrible! Quan ell ficava la banya en un forat, no parava fins a deixar-hi bretxa.

Ben plantat, bru, de maneres suaus i aristocràtiques, estava convençut de què les dones no podien tenir un no per ell.

I, malgrat això, n'havia sentit molts de "nos" en la seva llarga vida amorosa. Sobretot en els moments en què ell, satisfet d'haver assolit una nova victòria, es disposava a donar per acabada la sessió o el diàleg que amb tot ardor estava sostenint amb la seva darrera víctima.

Això demostra ben clarament que l'Enric anava ben equivocadament si es creia que les dames sempre li havien de dir que sí.

Cal no amidar-les totes amb la mateixa mida, ni raserar-les amb el mateix nivell. Això és una senzilla qüestió de consciència, i així com n'hi ha que la tenen feta amb aixamplis, n'hi ha d'altres, tantmateix, que la tenen ben estreta.

Això, prou ho sabia, l'Enric, i per pròpia experiència, que ho sabia, però com que era tostut, quan ell es proposava una cosa, no parava fins a lograr-la.

Però aquell any, anaven mal dades. Feia quinze dies que havia arribat al balneari a estiuejar, i encara no havia pogut parlar íntimament amb cap de les estiuejantes.

I no vos cregueu que no hi posés tota la fe i tot l'entusiasme eu assolir el primer triomf, que tot l'entusiasme en assolir el primer triomf, que que aviat es faria interminable.

Prou ho sabia ell, que una volta romput el foc, les batalles es succeïrien les unes a les altres i la llista aniria augmentant per jornades i fins per hores.

En va fer, de temptatives! En va posar en joc d'astúcies i entremaliadures! Però, com si res: les belles estiuejantes, estaven cada dia més impenetrables.

El pobre Enric s'hi tornava tarumba. Ho va provar tot: els pantalons de franel·la, els mallets ajustats com una pell, les llargues exhibicions a l'hora del bany, els mitjons amb voravius llampants, les mirades volcàniques i pro-

metedores, les frases de doble sentit, tot, en una paraula; però tot li va fallar.

Es veu que aquell any hi havia una plaga de virtut, en el balneari.

Un dia, empipat, va ordenar al propietari de l'hotel que li fes fer les maletes.

—I això, don Enric, que no se'l serveix bé, a casa, que ens vol abandonar tan aviat?

L'Enric li exposà clarament els motius que l'obligaven a canviar de balneari.

—Això és insuportable! — acabà dient el xicot —. Mai en ma vida havia passat un estiu com aquest! Es veu que a n'aquest poble hi han vingut a parar totes les dones honestes de la terra! Ara, veu, si vostè em volgués ajudar...

—Sembla mentida, don Enric, que parli de la manera que parla! — li respongué l'hoteler —. Vostè, un home tan pràctic, tan coneixedor de les dones, i haver perdut tant de temps fent tonteries, com un col·legial darrera les modistes! En aquesta casa no volem escàndols! Aquest hotel no permet combinacions entre els seus hostes! Aquesta és una casa sèria i ben organitzada!...

—Està bé, dispensi: ja ho tindrè present una altra vegada...

—No hi ha dispensi que valgui! Aquestes proposicions, a mi, no se'm fan ni de broma! Tingui: posis aquest davantal; agafi aquest tovalló, posis aquest número a la solapa, i vagi a "servir" a la senyora del 6, que fa més de mitja hora que està trucant perquè el cambrer li porti la xacolata!...

LAURA BRUNET

—Es d'aquell senyor del prosceni. Diu que voldria parlar amb vostè.

—Avui no pot ésser, perquè ja he de "parlar" amb tres, acabada la funció.

RES, PER PASSAR EL TEMPS

LA Lluïseta i en Rafelet, trenta dos anys ben repartidets entre tots dos, han quedat sols al menjador i, aprofitant aquesta oportunitat, es posen a jugar a "mans a amagar" igual que si fossin al cine.

Jo no sé si vostès saben el què és això de jugar a "mans a amagar", però per poc que hagin festejat, ja en deuen conèixer les regles, d'aquest joc tan innocent.

Aquest joc, i el del "conillet ficat al cau", eren els preferits d'en Rafelet i la Lluïseta.

Aquell dia, com que tot just començaven, no havien arribat encara al del "conillet".

Quan més distrets estan els dos enamorats, entra la mare al menjador i me'ls troba entregats a n'aquella agradable feina.

Crits, escàndol, amenasses, i el xicot, ple de bona fe, diu a mitja veu, per amansir a la mare:

—No s'enfadi, senyora Maria. Cregui que no ho féiem amb cap mala intenció. Era només per matar el temps, sap?

Si no fuig escales avall, no és al temps, sinó a n'ell, a n'el que haurien enviat a can taps.

Guillem de Pressa

L'INEXPRESSABLE DESIG

Al internat femení de la Bona Nova, estan preparant els examens.

A la classe de dibuix, fan pràctiques d'ingeni i de rapidesa, que hauran de repetir el dia dels examens, davant del tribunal.

La professora exclama de sobte, per sorprendre les deixebles:

—A veure, senyoretetes: que cadascuna de vostès expressi en un croquis què és el que més li agradaria. Tenen cinc minuts de temps.

Passat els plaç assenyalat, les alumnes van passant per davant del pupitre de la professora i dixant-hi el seu treball.

Una ha pintat una flor, una altra un colomet, una altra un àngel...

Sols una d'elles, la Ramoneta Bordes, ha entregat un paper absolutament blanc a la professora.

—I ara, senyoreta Bordes? — exclamà aquella en veure'l —. Com és que no ha dibuixat res, vostè?

I la dolça Ramoneta respon, abaixant, vergonyosa, els ulls:

—No he trobat la manera d'expressar el meu pensament.

—Tan difícil era? A veure, expliqui's: què és el que més li agradaria? Ja veurà com jo li dibuixo en quatre esgarrapades.

—Casar-me — respon la menuda, tota vermella.

La professora es queda un moment amb la punta del llàpiz al damunt del paper. Totes les noies la miren encuriosides. Després d'un silenci, la professora llença el llàpiz i es limita a dir a les deixebles:

—Ja és l'hora: s'ha acabat la classe.

Merceneta

ARDIT FALLAT

CARRER amunt i carrer avall — carrer de l'Argenteria — en Cisquet Pitxot, estudiant de quart any de dret, des de ja en fa sis, es passeja nerviós sense perdre de vista una botiga.

Espera que ella surti. Ella és la senyora Salom, la jove i opulenta esposa d'un afamat banquer que fa més d'una hora que ha entrat a una joieria.

Fa mig any que li va al darrera, però no ha pogut aconseguir fer-la seva.

I no és que el pobre Cisquet no hagi posat fe i constància en la seva empresa, no!

De tanta que n'hi ha posat, ja no li queden arguments, i tem haver-se de confessar vençut definitivament.

Però aquell dia està decidit a jugar-se el tot pel tot, i en veure-la sortir de la botiga, carregant-se d'unes quantes tones de barra, es planta davant de l'auto, li obra la portella i es fica a dins amb ella.

La senyora Salom es torna groga, però per evitar una catàstrofe davant del xófer, exclama amb la major naturalitat:

—Ja em creia que no vindria, amic Pitxot; precisament el meu marit m'havia dit que vostè seria aquí a casa del joier per triar el regal de la nostra amiga Ernestina, i l'he estat esperant fins ara!

L'auto arrencà i la senyora Salom mormolà en veu baixa:

—Aquest atreviment li costarà car!

—M'és igual! Estic desesperat amb la seva resistència i tant se me'n dóna del què pugui succeir. Jo l'estimo! Jo estic boig per vostè!

—Doncs, jo no! Sóc fidel al meu marit i és inútil tot el que vostè faci!

—Fidel a n'en Salom! A l'home més viciós i depravat de Barcelona! Sembla mentida! Es un vell sàtir!...

La senyora Salom es quedà mirant fixament a n'en Cisquet. Ell somrigué enigmàtic. Aquest truc dels gelos no li havia fallat mai.

—Què vol dir, amb les seves insinuacions? — preguntà amb fermesa la casada.

—Vull dir que mentre vostè es conserva pura com un àngel, el seu marit l'enganya miserablement i cada dia clava una nova punyalada al seu honor!

Ara és la senyora Salom qui somriu maliciosament.

—No em creu? — pregunta en Cisquet.

—Encara que volgués, no podria.

—I això, per què

—Perquè en Salom té el punyal torçat degut als seus anys, i ja comprendrà que amb una arma així, li seria molt difícil anar clavant punyalades!

En Cisquet Pitxot, renuncià definitivament a

—Quina por que he passat, quan em volies espantar des de darrera d'aquell arbre! Em creia ben bé que era una serp que es movia.

la conquesta de la senyora Salom i la considerà des d'aquell dia com una plaça inexpugnable!

Quan una dona és fidel a un marit amb el punyal torçat, és inútil perdre-hi temps. Val més anar per una altra.

Guillem de Pressa

CONVERSA BLANCA

DUES col·legiales que volten ja les quinze primaveres, assentades en un recó del jardí, parlen de les seves coses.

De tant en tant, riuen, es tornen vermelles i s'abracen totes nervioses.

—A tu, si t'haguessin donat a triar, a quina època t'hauria agradat néixer? — pregunta una d'elles.

—A mi a Versalles i en el segle divuit. I a tu?
 La preguntada es mira de cua d'ull a la seva
 amigueta i respon tota maliciosa:
 —A mi, a l'edat de pedra!

Viola d'Or

UNA RAO LOGICA

EL doctor Recasens és un sàtir, un vell libidinós, que fa servir el seu consultori pels seus fins inconfessables. Quan en el seu despatx hi entra una casadeta d'aquestes que encara no saben ben bé què tenen però que necessiten tenir alguna cosa per anar a passar l'estiu en algun balneari, el senyor Recasens se n'aprofita de valent.

Les fa desvestir, les examina, les ausculta, les palpa... Ara els hi mira això, després els hi toca allò...

Aquest dia, una de les seves clientes, després d'aguantar pacientment durant mitja hora l'examen del doctor, li digué amb sorna:

—Bé li costa prou, doctor Recasens, de... de trobar a quin balneari haig d'anar a passar l'estiu!

I el doctor Recasens, amb veu apagada i sense interrompre el minuciós examen, justificà amb senzillesa:

—Facis càrreg, senyora, de què jo ja no tinc vint anys!...

F. i K. Mela

UNA DONA SERENA

EN Roquetes entra a casa amb un revòlver a una mà i una tranca a l'altra. No és que l'home es dediqui a cap esport: és que ha sabut que la dona l'enganya, i en vol fer una de crespa.

—On és el miserable? — crida enlairant la tranca —. On és?... Parla!

Però el miserable, ja ha guillat, i donya Càndida, que és la muller d'en Roquetes, se'l queda mirant com si en lloc de dues banyes, en portés tres, cosa sempre digna d'ésser vista i admirada.

—On és?—repetí ell una octava més alta—. Ho sé tot, tot, tot!...

I donya Càndida fa amb la major naturalitat del món:

—Tot? No ho crec: a veure, on és el carrer d'Espolsasacs?

El pobre Roquetes va quedar desmuntat davant de tanta frescura i naturalitat.

Ben Hand Dhins

—Mira "Leal", com que avui no passa cap pagès per convidar-lo, em sembla que tu t'hauràs de menjar la seva part...

ELS NAPS D'EN NANDU

EL Nandu i en Nofre, són dos pagesos de Llofríu que sempre van a la grenya.

Que si el meu hort això, que si la meva vinya allò. Sempre estan discutint, i ni l'un ni l'altre volen donar el braç a torçar.

Aquest dia, en el cafè de Baix, entre cigaló i cigaló, van tornar-se a enredar de paraules:

—Fuig, home fuig — deia en Nofre — On vas a comparar el teu hort amb el meu! Mira, jo tinc unes tomaqueres, que si t'hi poses al costat t'arribarien ben bé més amunt de l'espatlla!

—I això què té que veure — respongué el Nandu, menypreatiu — Jo tinc uns naps, que si t'hi poses d'esquena, t'arribaran ben bé al... d'això!

Vaca Lenta

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'èxi!

UNA CONSULTA

SEGURAMENT tots vosaltres estareu enterrats de què la senyora Lucrècia Bòrgia era més de la broma que en Quimet Montero. Es veritat que de vegades tenia bromes un xic pesades, i per un tres i no res escapava a mitja dotzena dels seus vassalls posats en rengle i d'un sol cop de sabre del seu encarregat de fer aquestes feines. Però això no té cap importància per la nostra història.

Veu's aquí, doncs, que una vegada, en arribar d'un torneig, va tenir el caprici de fer-se treure les lligacames per un dels patges rossos i bufons que ella tenia pel seu servei i que de vegades els seus germans també feien servir per fer-los-hi alguna traïdoria.

—Escolta, Vinifred — li digue mentre el patge estava realitzant la seva delicada labor —. No et fan sentir res, les meves pantorrilles?

El patge es tornà roig com una rosella i contestà, per no ofendre a la seva senyora:

—Oh, no, missenyora! Jo, sols sento respecte, al costat vostre!

—I les meves cuixes, tampoc et fan sentir res?

— insistí ella, aixecant-se la faldilla fins a la cintura.

El patge, de genolls als seus peus, no sabia què contestar i encés com una brasa de foc, li respongué:

—Tampoc, missenyora, tampoc!...

Ofesa per aquesta falta de galanura, Lucrècia clavà una solemniàl bufetada al pobre servidor.

—Té, mal educat, perquè aprenguis a ésser galant amb les senyores que tenen les cames ben fetes! — li digué despreciativa.

El patge s'aixecà respectuós, i preguntà amb veu molt baixa:

—I si vos hagués dit la veritat, senyora, m'haurieu bufetejat, també?

—Naturalment! Per atrevit, llavors!

—Essent així, senyora, no puc queixar-me de les meves dues respostes, perquè feta la primera, m'ha permès el goig suprem de veure les vostres meravelloses cuixes que, tal com jo suposava, són molt més belles que les vostres turbadores pantorrilles.

Lucrècia no volgué sentir res més. Davant d'aquell enginyós homenatge va fer feliç al seu patge durant tota la nit.

I això no és que ella ho expliqués a ningú, però com que a l'endemà el patge ros aparegué penjat en el lloc acostumat en aquests cassos, quan ella explicava, orgullosa, la primera part de l'aventura, es suposava de seguida la segona.

Dida Rhot

LA MAMA EXIGENTA

LA Merceneta és una xavala d'aquestes que sense anar a l'escola, ja ho han après tot. Ara, li ha sortit un promès formal i sa mare vol endossar-li la nena el més de pressa possible. Aprofita tots els moments per a deixar-los sols i lograr així que els aconteixements es precipitin.

—Saps, Ramón —li deia aquest dia la xicota, al

seu promès — la mamà, ahir, es va enfadar molt amb tu.

—Amb mi? Per què?

—Perquè ahir a la nit, quan estàvem sols...

—I ara! No em vaig pas propassar en res!

—Precisament! Diu que es va passar tota la nit mirant pel forat del pany inútilment!

Marussa

EL PREU DE LA INNOCENCIA

RES, que m'ho havia ficat al cap i que ho volia lograr, costés el que costés. La Rosalia, la cambrera de l'hotel on passava aquell estiu, em tenia boig. Era una xavaleta petita, bonica, en la flor dels disset anys i amb uns arrodoniments tan pronunciats, que semblava talment que ja fos una dona feta.

Es veritat que en aquell hotel totes les cambres eren guapes, però com la Rosalia, cap.

Una nit, quan tothom dormia, em vaig ficar al seu quarto i, vulgues que no vulgues, va haver de claudicar.

Però, aï!, que en aquest món no són pas tot flors i violes: quan més entusiasmats estàvem en el nostre idili, s'obre la porta de l'habitació i em veig plantat al mig del dintell al senyor Bartomeu, l'amo de l'hotel.

Me'n va dir de totes. Estava desesperat. Jo, prou volia calmar-lo, però no hi havia manera.

—Sap vostè el compromís en què m'ha posat?— cridava l'home —. Una noia que encara no fa un mes me la varen confiar els seus pares! Jo en sóc responsable, ho sent? jo en sóc responsable de tot el què li pugui passar! Li adverteixo que si no està disposat a casar-s'hi, demà mateix en donaré part al jutjat!

Realment, la situació era compromesa; però a força de pregs i dos bitllets de mil, el fondista em va deixar guillar d'aquell poble que tants perills tancava per mi.

Però, ve't aquí que ja en el meu departament del tren, vaig veure assentat al davant meu un altre dels estiuejants de l'hotel.

—I doncs, ja torna cap a Barcelona? — li vàreig preguntar.

—No me'n parli, perquè m'he salvat d'una i bona!...

—I això?

—Sap la Rosalia, la cambrera que servia al nostre pis?

—Sí.

—Doncs, res, que jo i ella ens vàrem començar a enredar, d'una cosa en va venir l'altra, fins que ahir a la nit li vaig arrencar la flor de la innocència.

—Ahir a la nit? — vaig fer jo, tot estranyat.

—Sí. Vàrem aprofitar un moment en què el fondista estava parlant amb vostè, precisament. Però

vostès varen acabar massa aviat la conversa, el fondista ens va sorprendre amb la innocent xicota entre els meus braços i, res... que per poguer guillar, vaig haver d'afuixar dues mil pessetes a l'amo de la fonda.

En sentir al meu company de viatge, vaig callar, però internament em vàreig jurar no creure més en la innocència de les cambres complaentes.

Fly Candor

UN TRAJO ORIGINAL

EN Pericu Bayés, és un frescales dels que s'han pres la vida pel veritable costat: el bonic. Té una rendeta de cinc duros diaris i com que els sap administrar molt bé, sembla que siga milionari. El capítol de les dones l'ha resolt de la manera més senzilla que vos podeu imaginar: no li costen una pela. S'ha muntat un taller-estudi en el què hi té una col·lecció de trajos femenins de totes les èpoques i convida a totes les xicotes que li semblen susceptibles d'obrir-se de braços fàcilment, a veure la seva interessantíssima col·lecció.

Però, el més interessant és la manera de conquistar-les. Fixeu-vos-hi: les rep molt amablement amb una bata quimono de seda del Japó. Les fa assentar en un divà magnífic i desapareix darrera d'un biombo. Moments després, reapareix sense quimono, i anuncia senzillament amb tota la barra:

—El primer trajo inventat: el d'Adam.

La xicoteta es queda com qui veu visions. Però regularment allà queda acabada l'exposició. Després del d'Adam, els altres trajos ja no interessien.

K. A. M. Sutra

BONA MERCADERIA

LA senyora Pepeta del sis, dita de can Baixas, sempre té argument per lloar les seves pupil·les.

Aquest dia n'hi vàrem sentir dir una que ens va deixar escruixits.

Un senyor d'aquells de compromís que quan entren a una casa fan apagar tots els llums parlava amb ella confidencialment en un reconet de la saleta de rebre. L'home estava un xic difícil i tot era trobar inconvenients. Per fi, la senyora Pepeta li digué en veu molt baixa i persuasiva:

—I, a més a més, senyor, a casa no ha de tèmber res: les meves nenes les pot acceptar a ulls clucs com si fossin de la seva mateixa família...

En sentir-la, vàrem apretar a córrer, i encara no hem parat. No parem mai, nosaltres.

El bon xicot

Conte premiat en el número passat:

DANSA MODERNA

LA NUVIA TRISTA

—Jo, quan ballo el xarleston, sento una cosa...
 —Ja sé quina és; no parlis més...

COM que el senyor Parcerisses té bons patacons i una botiga de robes de lo milloret de la ciutat, no li va ésser gaire difícil de convèncer a la Rosalia, la seva caixera de què cantant-se amb ell, faria un gran partit.

Es clar que ell passava dels cinquanta anys i ella només en feia dos que s'havia plantat als vint però aquestes coses no tenen cap importància en els matrimonis moderns.

El dia de la boda, la Rosalia estava tota trista i una seva amigueta casada de poc, se li apropà.

—Què tens, Rosalia? — li preguntà carinyosa.
 — Que et fa por la primera nit? No siguis tonta. Mira, jo també tenia por i total...

—No, si no és la primera nit la que em fa por — respongué la Rosalia, mirant-se els cabells platejats del seu marit —. La primera, rail... Les altres, les altres!...

Vanda Rhota

EL COSTUM

UNA magnífica venedora d'amor, de veritable "postín", fa la seva aparició a la platja d'un balneari. Les seves carnositats, fortament sensuals, s'acusen violentament davall del maillot de seda, ajustat damunt del cos com una segona pell.

Després de passejar les seves voluptuoses gràcies per la platja, es capbussa com una sirena i comença a nedar d'una manera magnífica, insuperable. Sembla un peix que s'hagi passat tota la vida al mar.

Des de la platja, els homes la contemplen embabiecats, i ella segueix nedant rítmicament, cadenciosament, fent ara la planxa, perdent-se després sota les onades, per tornar a aparèixer de cames enlaire i mostrant la deliciosa arquitectura de les seves pantorrilles, de les seves cuixes, de les seves anques...

—Es molt bona nedadora! — fa un mari ja vell, que amb la seva barqueta està sempre a punt d'acudir, en cas necessari.

—Així, així — respon ella modestament.

—On ha fet l'aprenentatge, senyoreta? — insisteix el barquer, intrigat.

—Oh, es pot dir que enlloc! Es el costum, sap? Com que vaig començar la meva "carrera" trotant pels canals de Venècia...

Vanda Rhota.

Erotyl és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

ORGANITZAT pel periòdic "La Región", de Santander, varen sortir diumenge passat dos esportistes d'aquella població, que es proposen donar la volta a Espanya en cinc mesos a dintre d'un cistell tirat per un ruc.

Gairebé pot afirmar-se que estan tan de bon humor com a fi de més quan cobra està sempre un servidor.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A París estan fent una casa per als pallassos vells.

Això ens explica els viatges que amb molta freqüència fan alguns polítics antics cap aquella capital.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DISSABTE es va estrenar al Còmic la famosa "hyper-revista" "Revue en Folies".

Com de costum, el "Manolo" es va apuntar un altre dels seus èxits. Es una revista d'estiu, segons diuen els cartells, i nosaltres ens ho creiem.

I creguin que el títol està molt justificat perquè hi surt cada xicoteta que tarumba et fa tornar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

L'INFADIGABLE Montero, que ve a ésser una mena d'enciclopèdia de la grimègia, va estrenar dissabte passat al Novetats, la seva nova revista "A Barcelona".

Nosaltres, com ja poden suposar, no hi vàrem faltar, i en vàrem sortir satisfets.

Amb dir-los que la nova producció té més gràcia que un article de "El Debate", ens sembla que està dit tot.

Encara que els anys hi passin en Montero és el mateix i sempre ço que ell escriu an el públic diverteix.

JA ha vingut la Meller, ja l'hem vista i l'hem sentida i, francament, ens agradava més quan cantava el "Ven y Ven" a l'Arnau.

No sé que hi trobem ara, que ens fa pensar en coses tristes, i per més que volem, no ens sap fer alegrar el cor.

Això, potser és degut a que en aquells llunyans temps nosaltres érem més joves i més jove la Raquel.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A l'Espanyol van tornar a fer l'altre dia "Els allotjats". Jo, que volen que els hi digui, però els vovdevils que es representaven fa quinze anys m'agraden quinze vegades més que els que s'estrenen avui en dia.

Hi havia més pasta, més "salero" i un hi passava tres horetetes com si estigués a la glòria.

I és que llavors no s'anava per escriure, com avui. sempre corrents, sempre amb preses per a poder-ne sortir.

EL CONSEJERO DEL AMOR

JA hem vist "La Marieta de l'Ull Viu" en pel·lícula, i no ens ha agradat. Resulta quasi tan avorrida i pocasolta com una crònica cinègica d'en Felip Centeno.

L'"Amichatis" ha tingut una ensopegadeta, i consti que ens sap molt greu, perquè és un xicot que ens té el cor robat.

No obstant, les primeres projeccions de la cinta, es veieren molt concorregudes, que era precisament el què es tractava de demostrar. Estem segurs de què els plens aniran continuant, i ho celebrarem.

Són moltes les xicotetes que al cine volen anar per veure la Marieta quina cara "en cinta" fa.

EL CONSEJERO DEL AMOR

L'A Verge de l'Infern", adaptació escènica catalana que de la novel·la d'en Vidal ha fet en Lluelles, es va estrenar dissabte al Victoria.

Encara que els temps no estan per tragèdies, nosaltres, per tractar-se d'en Lluelles, no hi vàrem faltar. L'autor de "L'obstacle", n'ha tret molt partit de l'original i així ho va reconèixer el públic aplaudint d'allò més.

Que sigui l'enhonorabona i per molts anys, Enriquet puguis fer tan bones obres com "La Verge de l'Infern".

EL CONSEJERO DEL AMOR

SEGONS "La Vanguardia", l'aviador Chamberlin s'ha endut les següents provisions:

"Dos botellas termos; una sopa de pollo y una de café; cierta cantidad de tabletas de leche malteada, una docena de naranjas y diez sandwiches de pollo."

Confessem que després de llegir-ho mitja dotzena de vegades, encara no ho havem entès.

Ens en hem anat al Suís i hem parlat amb el cuiner, i ens ha dit que no sabia hi hagués sopa de café.

L'Afarta Pobres

EPI... EPI...
No ho dubtes ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvers de matar cabres: LA MUNDIAL i ESPALTER, 6

EL CONSEJERO DEL AMOR

PAGEOL
cura la blenorragia

LA MASCOTA

(casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques "Sense rival")

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés
Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 4668 — A.

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES si en teniu i

voleu que fugin esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per
DUES PESSETES al

Carrer de l'Unité, 5 bar

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTS:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59. PRAL., 1.

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. **SLIVIO TOSHIRO**, de Yokohama, proporcionant una curació complerta i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

EL CONSEJERO DEL AMOR

Es l'obra mestre que no pot deixar de llegir cap enamorat ni cap home o dona que aspirin a fruit de la més dolça de les humanes sensacions

Heu's aquí els quaderns de què consta:

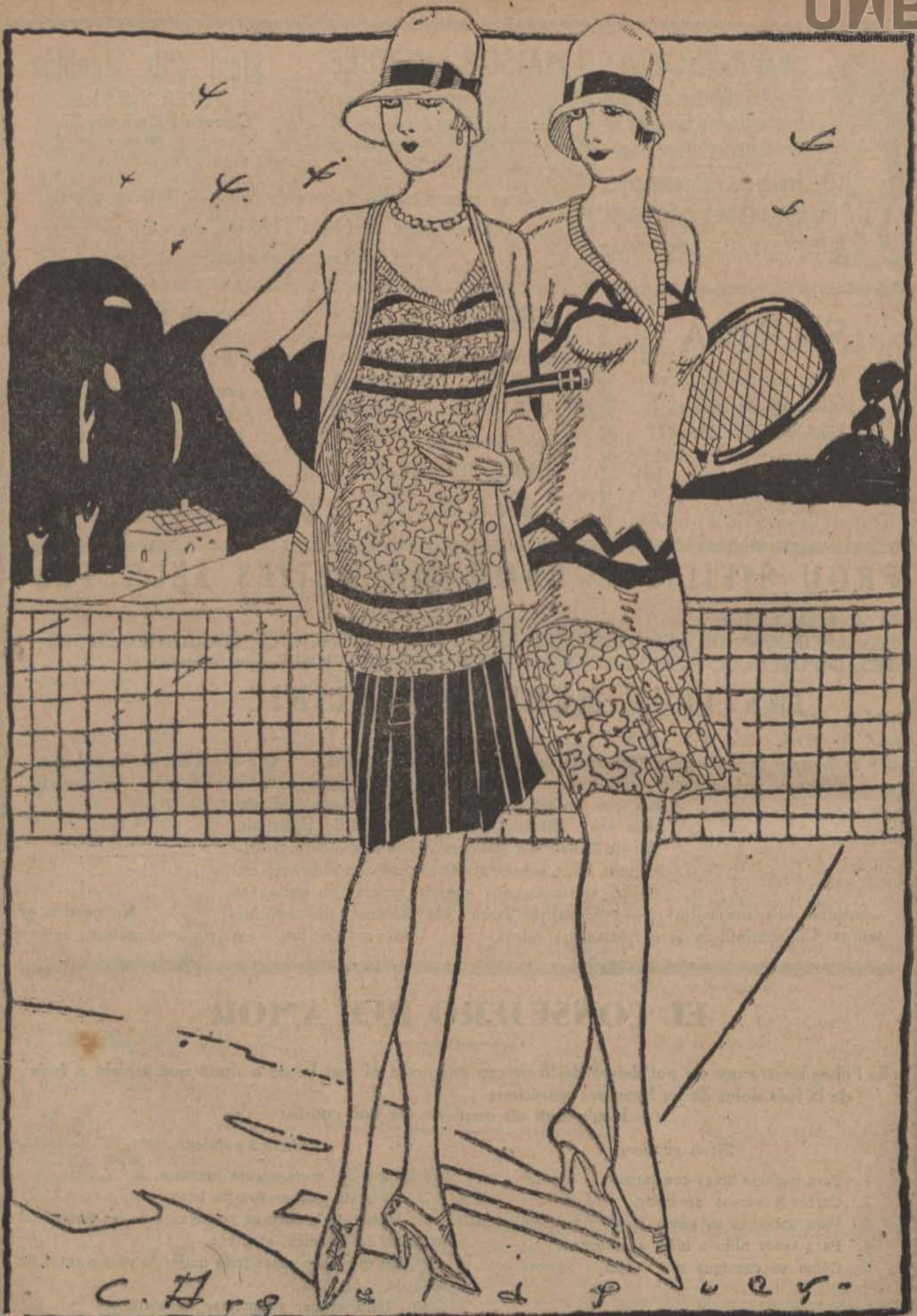
Titols publicats

Titols a publicar

1. Para hacerse amar con locura.
2. Cartas y versos de amor.
3. Para saber si su novia le ha sido siempre fiel.
4. Para tener niño o niña, a voluntad.
5. Cómo se consigue una mujer.

6. Para ser eternamente hermosa.
7. Para enloquecer con un beso.
8. Rueda de la fortuna y lenguaje de las flores, del pañuelo, del abanico, etc., etc.
9. Lo que debe saber toda mujer la noche antes de su boda.
10. Para vencer y dominar al novio.

Els quaderns surten cada divendres i es venen al preu d'UN RAL, en tots els quioscs.

- I ara! Què deuen estar fent, l'Irene i l'Ernest, en aquell recó?
—Deuen preparar una partideta de tennis.
—Sí, ja veig que ella sospesa les pilotes.